

Ἐφημερίδες τοῦ τῆν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τῆν ἑβδομάδα — μόνον μίαν φοράν θά θῶμαι,
Κι' ἔταν ἔγω ἑξωνάδα — κι' ἔποτε μοῖ κατεβαίνει.
Συνδρομητῆς θά λέγωμαι — διότι τοὺς ἀνίχομαι,
μοναχῶ σ' ἄς Ἐπαρχίας — καὶ σ' ἄς Ἐπιτοικίαν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν,
Συνδρομῶ γιὰ καθὲν χρεῖον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνον,

γιὰ τὰ εἶνα ἑμῶς μίση — δικαίνετε καὶ σ' τὰ χίρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομητῆς — εἰν θά γίνωνται ποτὶ,
κι' ἔσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — εἰν κερνῆς κανονητῆς.
Κι' ἔβει ἔβω νταρβέρη — μὴ κανένα κανονῆση,
Γράμματα καὶ συνδρομῆς — ἀποστέλλονται σ' ἔμῃ.
Μέσ' ὅσων φέρων τῆν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μίαν δεκάρα.

Νοεμβρίου ἑνδεκάτην
καὶ ἀδεμάζει τὸ Παλάτι.

Ποδῶτο ἑβδομητῆς ἕξῃ καὶ δεκάσῃ λογαριάζω,
καὶ σ' τῆν θάλασσα τῆς ἄνδρου θησαυροὺς παληοὺς κντάρω.

**Πρὸς τὸν Δὸν Πέτρον ἑπιστολὴ
τοῦ φιλανθρώπου τοῦ Φαουλάη.**

Μανθάνω μετὰ λύπης μου, Δὸν Πέτρε Ἀλκαντάρη,
πὺς ἔγινε σ' τὸ κράτος σου ἐξαφανικὴ ἀντάρα.
Ποιὸς τὸ ἐπίσταυε καὶ σὺ ἐξορισμένος νᾶσαι ...
ἀπὸ τὸν θρόνον σ' ἔρριξε ὁ μασκαρᾶς Φουσεάκας,
καὶ τώρα μόνος κι' ἔρημος ἐδῶ κι' ἔκει πλανᾶσαι
καθὼς καὶ οἱ Δερβίσηδες τῆς Μεδινᾶς καὶ Μέκας.

Ἐσὸ πὺς τόσα ἔκαμες σ' τοὺς Βραζιλιανούς,
πὺς νύχτα ἡμέρα δούλευε ὁ λαμπερὸς σου νοῦς,
πὺς σ' τὸν ραχάτι ἔξνοιαστος δὲν ἔδωτρωνες βαρειά,
τὸν τῶνομα ἐδόξαζες τοῦ καθὲ Ἀλκαντάρη,
πὺς καὶ σ' τοὺς δούλους ἤθελες νὰ δώσῃς ἄλευθρηά
κι' οὐτ' ἔκανες τὸ μάτι σου γαριβὰ γιὰ πεντάρη.

Ἐσὸ ὅπου δὲν σοῦδγαίνε σ' τὴν ἀρετὴ ὁ Κάτων,
ἐσὸ πὺς ἦσαν βασιλεὺς φιλόσοφος ἀλήθεια,
ὅπως ζητεῖ τοὺς βασιλεῖς ὁ πρόγονός μου Πλάτων,
μὲ ὀστρὸ σ' τὸ κεφάλι των καὶ φλόγα εἰς τὰ στήθια,
κι' ὄχι ἐμπορούς μοναχᾶ καὶ λαγοτομαράδες
νᾶχουν δουλειὰ παντοτεινὴ καὶ ἀσέφι τοὺς παράδες.

Ἐσὸ πὺς δεκά στέμματα σου πρέπουν σ' τὸ κεφάλι
καὶ ὁ Φουσεάκας μπρούμητα τῆ δόξα σου νὰ ψάλλῃ,
πὺς ἀσπρισαν ἢ τρίζες σου μὲ μίαν καὶ ἄλλη ἔννοια,
καὶ σὺ πλανᾶς ἐξόριστος μὲ τᾶσπρα σου τὰ γένεια,
καὶ μὲ χολὴ σ' ἐπότισας σ' τῆς ὑστεραίας σου ὥραις
καθὼς τὸν Λῆρ τὸν παλαθὸ ἢ παστρικῆς του κόρατις.

Κι' εἴμετις γι' αὐτὸ δὲν ξέρομε τί διάβολο νὰ ποῦμε
κι' ἐγὼ, Δὸν Πέτρε σεβαστῆ, κατὰκαρδία λυποῦμαι.
Μὰ τώρα ὑπερήφανος ὡς Αὐτοκράτωρ στέκα,
λησιμόνησε τὴν συμφορὰν ἡμέρας ἀποφράδος,
δῶσε καμπόσσα φάσκελα σ' ἐκείνον τὸν Φουσεάκα
κι' ἔλα νὰ ζήσης μίαν χαρᾶ σ' τὸ Ἄστου τῆς Παλλάδος.

Χαιρέτησε διὰ παντός τὴν γῆν τῆς Βραζιλίας,
παρθένα δάση, φυτακοὺς καὶ ὄψεις χρυσταλίας.
Ἐλα ἐδῶ, ἐξόριστε, νὰ κτίσης μίαν φωλιά,
νὰ πρὸς τσουμποῦσα πὺς καὶ πὺς σ' Ἀνάκτορα ἐπάνω
κι' ἂν δὲν ἔμπορέσης νὰ εὐρῆς καμμιὰ καλὴ δουλειά,
ἐγὼ ἀμέσως τοῦ Ρ ω μ η ο ὕ σὺνεταιρο σὲ κάνω.

